

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobkyně: **Dr. L. R.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, odbor životního prostředí, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2013, sp. zn. S-JMK 41747/2013 OŽ – Bou, č. j. JMK 68527/2013,

t a k t o :

I. Žaloba s e o d m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou doručenou osobně na podatelnu Krajského soudu v Brně dne 27. 8. 2013 v 15 hodin 55 minut (dále jen „krajský soud“) domáhala zrušení v záhlaví specifikovaného rozhodnutí žalovaného o jejím odvolání proti usnesení Magistrátu města Brna, odboru vodního a lesního hospodářství a zemědělství, ze dne 19. 2. 2013, č. j. MMB/0062155/2013, kterým bylo rozhodnuto, že žalobkyně není účastníkem vodoprávního řízení ve věci odstranění stavby - vodního díla – vrtané studny na pozemku p.č. 998/10 v k.ú. Starý Lískovec.

V obsahově velmi strohé žalobě – vedle specifikace citovaných rozhodnutí – žalobkyně uvedla, že napadené rozhodnutí převzala dne 28. 6. 2013 a že toto rozhodnutí bylo reakcí na její odvolání proti usnesení ohledně jejího účastenství ve vodoprávním řízení, které napadla pro nezákonnost ve vztahu k porušování svých práv a povinností, jakož i pro nezákonnost a nedodržení úředních postupů. Bližší skutkové a právní důvody, pro které napadevé správní rozhodnutí považuje za nezákonné, neuvedla. V závěru žaloby pouze poznamenala, že *„žaloba bude ještě doplněna do 10. 10. 2013 o další argumenty a kopie uvedených dokladů“*.

K dnešnímu dni krajský soud žádné takové doplnění neobdržel, avšak i kdyby k tomu došlo, stalo by se tak až po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro podání žaloby. Ze soudního spisu (č. l. 1) je totiž zřejmé, že žalobkyně žalobu podala osobně v úterý 27. 8. 2013 5 minut před skončením úřední doby podatelny zdejšího soudu. To znamená, že pokud

převzala žalobkyně napadené rozhodnutí dne 28. 6. 2013, podala žalobu na samém sklonku zákonem dané dvouměsíční lhůty pro podání žaloby, která končila právě dne 28. 8. 2013.

Za této situace krajský soud již žalobkyni nevyzýval k odstranění vad žaloby tak, aby mohla být věcně projednána podle § 37 odst. 5. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom z toho, že tato zákonná povinnost neexistuje v případech, kdy žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, a zároveň již není objektivně možné, aby žalobce, resp. žalobkyně žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby doplnila, neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by odporovala zásadě dispoziční a zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je řízení o žalobě koncipováno; srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 2 As 69/2008-148, dostupný z www.nssoud.cz, stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

Jako klíčové pravidlo pro danou věc se tak jeví to, že žalobní body (alespoň jeden) je v souladu s § 71 odst. 2 s. ř. s. nutno uvést ve lhůtě pro podání žaloby. Podle § 72 odst. 1 a 4 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

Jak vyplývá z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, smyslem uvedení žalobních bodů je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.

Žalobkyně však žádné skutkové ani právní okolnosti v intencích citovaného rozsudku v žalobě neuvedla a pouze zcela obecně – bez dalšího – odkázala na nezákonnost napadeného rozhodnutí. Ostatně sama si toho byla zřejmě vědoma, jinak by neuváděla, že má v úmyslu žalobu ještě doplnit – viz výše.

Lze proto uzavřít, že se ve své podstatě jednalo o blanketní žalobu podanou navíc až v samém závěru zákonné lhůty, jejíž zmeškání nelze prominout, za což nese plnou procesní odpovědnost právě žalobkyně. Lhůta 1 dne pro doručení výzvy podle § 37 odst. 5 s.ř.s. k odstranění popsané vady žaloby je příliš krátká na to, aby umožnila soudu kontaktovat žalobkyni a ta aby stihla do 28. 8. 2013 zaslat mu řádné doplnění žaloby (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2009, č.j. 8 Afs 31/2009 – 74 a nález Ústavního soudu ze dne 1. 4. 2003, sp. zn. II.ÚS 392/01). Zákon zakotvuje dostatečně dlouhou dvouměsíční lhůtu pro podání žaloby a po celou tuto dobu mohla žalobkyně podat žalobu, která by obsahovala alespoň jeden žalobní bod.

To se ovšem nestalo a v daném případě tak nebyla, a to neodstranitelně, splněna podmínka řízení spočívající v tom, že v žalobě musí být účinně uplatněn, byť třeba i jen v nejhrubších rysech, alespoň jeden žalobní bod. Z tohoto důvodu krajský soud podanou žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

O nákladech řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. 12. 2013

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu